

Chương 234: Thư Giãn Sau Team Quest (3) - Bí Mật Của Lâu Đài Cổ Epiax

(Số từ: 3314)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:53 PM 09/05/2023

Thứ gì đó đang khóc...

Tôi có thể nghe thấy tiếng gì đó thổn thức và khóc hòa lẫn với âm thanh của gió.

“C-cái gì? Cái gì... Đây là cái gì? Cái quái gì vậy?”

“T-tớ cũng vậy. Tớ không biết! Làm sao mà biết được?!”

Trong những tình huống cực đoan thậm chí khiến Ma thuật trấn tĩnh trở nên vô dụng, Harriet và tôi chỉ có thể nghĩ đến việc bám lấy Ellen.

'Không, chúng tôi đã nói rằng đây là một nơi an toàn, một nơi an toàn! Họ nói rằng sẽ không có bất kỳ vấn đề an toàn nào ở đây!'

Vậy cái thứ đang thổn thức đằng sau những bức tường đó là gì?!

“Chắc không có gì nghiêm trọng đâu.”

Ellen vòng tay qua vai Harriet và tôi, những người đang bám lấy cô ấy. Thật an ủi khi Ellen rất bình tĩnh.

Ellen sẽ chăm sóc nó.

‘Không có vấn đề gì đã xảy ra. À, còn có thanh kiếm của cô ấy nữa.’

Tôi cũng có một... Huh...

Dù sao, tôi chỉ cần tin tưởng cô ấy!

Tôi ôm Ellen chặt hơn, và Harriet cũng vậy.

“Sensei nói nó an toàn.”

Tuy nhiên, thật khó để tin rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra cho dù ông Epinhauser có nói rằng nó an toàn đến đâu.

Temple không hoàn hảo đến thế, được chứ?

Tôi đặt nó như vậy nên tôi biết!

Temple cầu thả đến không ngờ!

Sẽ khó có sự cố nào xảy ra nếu nó quá hoàn hảo, vì vậy nó có phần lộn xộn ở một số bộ phận!

Cô nghe thấy tiếng khóc từ một nguồn không xác định khi đi qua nơi kỳ lạ đó, nhưng cô vẫn không nghĩ nó nguy hiểm? Cô ấy có loại thần kinh thép nào vậy?

Có vẻ như thứ gì đó sắp bật ra, nên chúng tôi dừng lại trong khi vẫn dính lấy Ellen.

*Scrap

“U-uwaaaak!”

Và một cái gì đó thực sự xuất hiện từ phía sau bức tường, khiến Harriet hét lên, còn tôi thì càng mở to mắt ôm chặt lấy Ellen hơn nữa.

Tôi đã quá mệt mỏi với việc la hét.

Tôi cảm thấy như mình sắp ngất đi khi mở mắt ra.
Tôi ghét điều này.

Tôi không thích điều này chút nào!

-Bohohok...Huk...

Một bóng người trắng bệch đang lang thang dọc hành lang, khóc. Mặc dù chúng tôi đã hét rất to, nhưng nó thậm chí không thèm nhìn chúng tôi.

Ellen không ngạc nhiên chút nào khi nhìn thấy nó.

“Tớ nghĩ đó là một con ma... loại cấp thấp nhất.”

“M-ma...?”

Có phải cô ấy đang nói về ma không?!

Tại sao lại có ma ở đó?

Tại sao họ nói ở đó không nguy hiểm khi có ma?!

“Có lẽ nơi này tỏa ra một lượng linh lực khổng lồ, và đó là lý do tại sao chúng ta có thể nhìn thấy những bóng ma mà mắt thường không nhìn thấy được. Nó có lẽ sẽ không làm hại chúng ta. Nó thậm chí sẽ không chú ý đến chúng ta.”

-Buhuhuk...Huhuk...

“Vì vậy, điều đó đã được nói, nó không phải là một con quái vật hay một con quỷ. Đó chỉ là một hiện tượng tự nhiên. Cậu không cần phải sợ hãi.”

Dường như con ma không thể nhìn thấy cũng như không thể chạm vào chúng tôi.

Ellen dường như biết rất nhiều về chúng. Tuy nhiên, tôi không biết liệu cô ấy đã học được điều

đó từ lớp Sinh thái quỷ của chúng tôi hay từ một nơi nào khác.

—Một hồn ma sơ cấp...

Chúng không nguy hiểm, chỉ là những hiện tượng tự nhiên vô hại.

Vậy thì có lẽ nó không phải là một con quỷ.

Tôi thậm chí còn không chắc khi nào thì thứ gì đó có thể được gọi là quỷ.

Ellen bảo chúng tôi đừng sợ, nhưng tôi thực sự cảm thấy khá sợ Ellen, người hoàn toàn bình tĩnh trong tình huống đó.

Nghĩ lại thì, có điều gì đó mà Dettomolian đã nói với tôi.

Ma ở khắp mọi nơi xung quanh chúng ta và chúng ta không nhận ra chúng.

Năng lượng tâm linh trong lâu đài cổ Epiax mạnh đến nỗi những bóng ma xung quanh chúng tôi có thể nhìn thấy được.

Nói cách khác, bản thân ma không đặc biệt nguy hiểm; chúng chỉ là thứ mà bạn thường không thể nhìn thấy.

“T-tại sao chúng không xuất hiện trong nhiệm vụ...?”

Harriet mở miệng, vẻ mặt của cô ấy khá yếu ớt. Con ma nước nở xuyên qua một bức tường và biến mất ở đâu đó.

“Nếu chúng ta nhìn thấy chúng trong khi thực hiện nhiệm vụ, có lẽ chúng ta đã quá phân tâm với chúng nên bằng cách nào đó đã xoay xở để chúng tránh xa.”

Vì nhiệm vụ đã kết thúc, nhân viên của Temple đã trở về, nên những hồn ma bị trục xuất khỏi Cung điện có thể đã quay trở lại.

“À, vậy...”

Tôi nhớ rằng ông Epinhauser đã cố giữ chúng tôi lại một lúc khi chúng tôi định đi như thể ông vừa nhớ ra điều gì đó.

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ kỹ hơn, ông ấy bảo chúng tôi cứ đi đi.

Không, nhưng cho dù chúng vô hại đến đâu, ít nhất cũng nên đề cập đến điều gì đó về những con ma có thể xuất hiện ở đó chứ? Huh?!

Đó có phải là rất nhiều rắc rối?

Cho dù tôi nhìn nó như thế nào, nó phải là như vậy, phải không?

Ánh mắt của Harriet và tôi gặp nhau.

Trong khi tôi không chắc cô ấy đang nghĩ gì, cả hai chúng tôi dường như muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức.

“Tuyệt vời, tớ chưa bao giờ nhìn thấy một con ma trước đây.”

Mặt khác, Ellen dường như khá quan tâm đến mọi thứ. Khi người bình thường nhìn thấy ma ở một nơi như vậy, họ thường sẽ chỉ đặt trước, nhưng tại sao cô ấy đột nhiên cảm thấy thú vị?

Và chẳng phải cả đời người ta không bao giờ muốn nhìn thấy ma là chuyện bình thường sao?

“Tại sao cậu lại sợ một thứ không thể làm hại chúng ta hoặc thậm chí không thể nhìn thấy chúng ta?”

Có vẻ như Ellen không hiểu tại sao Harriet và tôi lại sợ hiện tượng tự nhiên vô hại đó.

“Tớ thực sự không biết làm thế nào để mô tả nó, nhưng cậu nói đúng, điều đó khiến tớ cảm thấy khá đau khổ... Yeah.”

“T-tớ cũng vậy...”

Cả Harriet và tôi đều cảm thấy thất bại trước Ellen một cách kỳ lạ.

"Chúng ta hãy đi qua đó."

Lúc đầu, Harriet nói to, lảng vảng hết nơi này đến nơi khác, nhưng sau khi con ma đó xuất hiện, chính Ellen là người dẫn đầu.

Theo quan điểm của tôi, cả hai đều có vẻ điên rồ.

Tuy nhiên, Ellen chắc chắn điên hơn Harriet.

* * *

Nơi này không có ma, nhưng chúng vẫn ở đó.

Rõ ràng là nhân viên được cử đến từ Temple bằng cách nào đó đã trục xuất những con ma. Đó có phải là một điểm ma ám thực sự?

Nếu các sinh viên khác phát hiện ra, chắc chắn họ sẽ tái mặt.

Có vẻ như Ellen cũng đang tích lũy kiến thức trong lĩnh vực đó trong thời gian của riêng mình, không chỉ về quỷ mà còn về các thực thể khác. Ngay khi nhìn thấy con ma đó, cô biết nó hoàn toàn vô hại.

“Cậu thực sự không thể tìm ra bất cứ điều gì từ một con ma, phải không?” Harriet hỏi, vẫn bám sát vào Ellen.

“Tớ đoán vậy.”

Lẽ ra Temple phải biết rằng đó là một địa điểm bị ma ám, và chắc chắn họ cũng sẽ cố gắng khám phá những bí mật của lâu đài cổ Epiax. Điều đó có nghĩa là chúng tôi không thể tìm ra bất cứ điều gì từ những bóng ma đó.

Những con ma không có hình dạng thích hợp và chỉ khóc hoặc đi lang thang trong khi lẩm bẩm những từ khó hiểu.

Chúng có thể là những bóng ma bị ràng buộc với nơi này, hoặc họ có thể không. Sau khi tôi nhận ra rằng chúng vô hại, tôi không còn hoảng sợ như trước nữa.

Tất nhiên, điều đó không có nghĩa là tôi không còn sợ hãi nữa.

“...Chúng ta không thể tìm hiểu thêm về chúng bằng thứ gì đó như [Thuật chiêu hồn] sao?”

Harriet nhìn tôi hơi bĩu môi sau khi nghe câu hỏi của tôi.

“Mặc dù Temple hơi khoan dung đối với [ma thuật đen], nhưng [Thuật chiêu hồn] là cấm thuật. Không ai nên sử dụng nó.”

Một cấm thuật, có nghĩa là một hình thức ma thuật bị cấm.

"Là vậy sao?"

“Vâng.”

Mặc dù Temple có chương trình giảng dạy [ma thuật đen], nhưng nó không đề cập đến ma thuật tà ác tương ứng với cấm thuật, đó là lý do tại sao họ không sử dụng [thuật chiêu hồn] khi điều tra nơi đó.

Điều đó nói rằng, trong khi chiêu hồn, thứ thuộc về [ma thuật đen], không thể sử dụng được, chúng ta có thể sử dụng Ma thuật của Dettomolian để điều tra.

Temple không biết nó thực sự là loại ma thuật gì nên họ không cấm nó.

Tất nhiên, họ có thể nghĩ về nó sau.

Chúng tôi lang thang quanh lâu đài bị ma ám thêm một lúc nữa. Không rõ liệu hầu hết đồ đạc ban đầu đã bị thất lạc hay tất cả đã được dọn đi hoặc thu hồi khi nơi đó được phát hiện.

Do đó, chúng tôi phải đoán xem hầu hết các phòng có thể đã phục vụ mục đích gì. Chúng tôi đã biết về một nơi trông giống như phòng tiệc, những nơi trông giống như phòng chứa đồ và những nơi trông giống như phòng ngủ.

Epiax rộng rãi đến nỗi tôi không nghĩ rằng chúng tôi có thể thực hiện một chuyến đi vòng quanh nó chỉ trong một ngày.

Chúng tôi bước vào một tòa nhà lớn cách khá xa tòa nhà trung tâm. Nó nằm cách xa mọi thứ đến nỗi không ai nghĩ sẽ đến đó trong khi thực hiện nhiệm vụ.

Họ rõ ràng đã bảo tồn nơi gần nhất với nguyên bản của nó.

“Tôi nghĩ đây đáng lẽ phải là một nhà nguyện.”

—Một nhà nguyện...

“Nhưng nó vẫn có vẻ hơi khác một chút. Trong nhà nguyện lớn trong Cung điện của tôi, nó đã được sắp xếp năm bức tượng đá của Ngũ Đại Thần ở phía sau, và phía trước chúng là một bục giảng... Nhưng đây là—”

“Nó được xây dựng dưới dạng mái vòm.”

Ellen kết thúc lời nói của Harriet.

Cấu trúc của nó không phải là điển hình của một nhà thờ hay giáo đường bình thường.

Nơi này được xây dựng theo hình mái vòm, và có những tác phẩm điêu khắc được dựng lên ở mọi hướng theo hình tròn. Không giống như những bức tượng khác mà chúng tôi đã thấy ở hành lang, chúng có kích thước cực kỳ lớn.

Tuy nhiên, Harriet không coi nơi đó là nhà thờ mà không có lý do.

“Đó là một ngôi đền.”

Các tác phẩm điêu khắc được đặt trên tường của căn phòng hình tròn đáng lẽ phải đại diện cho hình ảnh của một trong các vị thần. Tuy nhiên, tất cả chúng ta đều có thể thấy rằng đó không phải là một đền thờ dành cho các vị thần vĩ đại.

Ellen mở miệng.

"Có nhiều. Họ cũng trông khác nhau."

“Cậu đúng.”

Một nơi hơi khác so với nhà nguyện—một Đền thờ.

Tuy nhiên, nếu đây được coi là một đền thờ của các vị thần đã biết, thì chỉ nên có năm bức tượng.

Tuy nhiên, có bảy người trong số họ ở đó.

Harriet lặng lẽ gật đầu.

“Những con số này là cái quái gì vậy?”

“Tớ không chắc về những bức tượng khác trong hành lang, nhưng những bức tượng này dường như có ý nghĩa gì đó đằng sau chúng,” Ellen nói.

Các tác phẩm điêu khắc ở đó lẽ ra phải rất quan trọng đối với những người ban đầu cư trú ở đó.

Họ không phải là những vị thần vĩ đại hay những vị Ma thần - sẽ có năm bức tượng nếu đó là sự mô tả về họ.

“Vì tất cả họ đều trông giống con người, vậy điều đó có nghĩa là những người sống ở đây cũng phải là con người, phải không?”

Ý kiến của Harriet là hợp lệ.

Cô đã suy luận rằng nơi này có thể là trụ sở của một loại hội phép thuật nào đó.

* * *

Vì vậy, bảy tác phẩm điêu khắc đó có thể là của những người đóng vai trò quan trọng trong hiệp hội nói trên hoặc là những pháp sư được kính trọng trong quá khứ.

Khuôn mặt của bảy nhân vật đó được chạm khắc rất chi tiết. Dù đã bị phong hóa theo thời gian nhưng chúng ta vẫn có thể thấy chúng được làm khá khéo léo và cẩn thận.

Họ không mặc áo choàng, vì vậy chúng tôi không thể chắc chắn rằng họ là tác phẩm điêu khắc của các pháp sư.

Tất nhiên, người ta không cần phải mặc áo choàng để trở thành Pháp sư.

“Hmm, tớ không nghĩ chúng ta có thể tìm được gì hơn bằng cách nhìn vào khuôn mặt của những bức tượng. Chúng ta chỉ có thể thấy rằng chúng được chế tạo rất chi tiết.”

Harriet thở dài, nghĩ rằng thật vô nghĩa khi tiếp tục suy nghĩ về những bức tượng đó có thể là gì.

Tôi cũng nhìn từng khuôn mặt của các bức tượng mà không khỏi cứng người.

“Có chuyện gì vậy?”

Khi Harriet hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra, tôi nhanh chóng nói lỏng về mặt cứng rắn của mình và ngẩng đầu lên.

“À không. Không có gì.”

Tuy nhiên, tim tôi đập như điên.

Một trong những bức tượng...

Khuôn mặt của nó trông cực kỳ giống Eleris.

Tôi không muốn nghĩ như vậy, nhưng...

Đây là Eleris phải không?

Tại sao một bức tượng của Eleris lại được đặt trong lâu đài cổ nằm ở khu vực phía bắc của Đế chế này?

Tất cả những nghi ngờ của tôi đã nhanh chóng được giải quyết.

‘Vâng, tôi là Eleris của Tuesday từ Thất Dạ Tộc.’

—Một trong những chúa tể ma cà rồng. Người đứng đầu Gia tộc Tuesday, Eleris.

—Bảy tượng đá...

—Thất Dạ Tộc...

—Lâu đài cổ kính, Epiax...

Nơi đó chắc chắn có liên quan đến bảy chúa tể ma cà rồng và Gia tộc của họ.

[Nhiệm vụ đã hoàn thành]

[Nhận được 500 Điểm thành tích.]

Dự đoán của tôi đã đúng.

* * *

Tôi không biết liệu có phải tất cả bảy chúa tể ma cà rồng đã cư trú trong tòa lâu đài cổ kính ngày nay được gọi là Epiax hay không.

Tuy nhiên, rõ ràng là lịch sử của lâu đài đã có từ xa xưa.

Eleris đã nói rõ ràng rằng cô ấy không biết các Gia tộc Monday và Sunday như thế nào.

Tuy nhiên, có bảy bức tượng ở đó.

Tôi không thể không chú ý xem ai trong số họ được cho là đại diện cho chúa tể ma cà rồng của Sunday và Monday.

Chỉ có hai bức tượng có vẻ bị phong hóa nhiều hơn những bức tượng khác.

Hai tác phẩm điêu khắc lâu đời nhất... chúng là những tác phẩm dường như đại diện cho ma cà rồng của Sunday và Monday. Thậm chí còn có một bức tượng của Eleris.

Rõ ràng là Eleris là người đứng đầu Gia tộc Tuesday.

Ellen và Harriet không thể lượm lặt được gì từ họ, nhưng tôi đã tự mình tìm ra mọi thứ.

Lâu đài này có từ khi nào vậy?

Tại sao lâu đài này ngừng được sử dụng?

Điều gì đã xảy ra với năm Gia tộc khác của Chúa tể ma cà rồng ngoại trừ Monday và Sunday?

Trong khi Harriet quay những bánh xe trong đầu khi cô ấy nhìn quanh Đền thờ, tôi đang sắp xếp những suy nghĩ của mình.

Đó là lúc Ellen đột nhiên nắm lấy tay áo tôi.

“Ừm...”

"Ồ thật tuyệt vời? Cậu đã tìm thấy một cái gì đó?"

Ellen chỉ vào bức tượng mà tôi đang đứng trước mặt.

"Này, cậu có nghĩ những gì tớ đang nghĩ không?"

Cái gì? cô ấy nói về cái gì?

Ellen thì thầm vào tai tôi, đủ nhỏ để Harriet không thể nghe thấy cô ấy đang nói gì.

“Có giống cô Relia không?”

“?!”

KHÔNG...

Phải!

Cô ấy không biết Eleris, nhưng cô ấy đã nhìn thấy Eleris dưới lớp cải trang Relia của cô ấy. Eleris chỉ thực hiện một vài sửa đổi trên khuôn mặt của cô ấy, vì vậy nhìn chung cô ấy vẫn giống như chính mình.

Vì vậy, cuối cùng, bức tượng Eleris, đã xuống cấp một chút, cũng phù hợp với ngoại hình của Relia một cách kỳ lạ.

Và Eleris đã nói gì với Ellen một lần nữa?

“Cô Relya, người đã nói rằng cô ấy là một con rỗng.”

“Ah... C-cậu nói đúng.”

Khi được hỏi tại sao lại giả vờ là một pháp sư yếu đuối, cấp thấp, Eleris đã đưa ra lời bào chữa kỳ lạ rằng cô ấy thực sự là một con rỗng đến chơi.

Và sau đó, trong số bảy bức tượng nằm trong Đền thờ của một lâu đài không xác định, có một bức tượng trông giống như Relia, người đã tự nhận mình là một con rỗng.

Một Cung điện cổ kính nhưng tinh xảo...

Tất nhiên, Ellen không hoàn toàn tin vào lời nói dối của Eleris. Cô ấy chỉ nghĩ rằng mình là một pháp sư rất mạnh mẽ và có hoàn cảnh của riêng mình. Tuy nhiên, những nghi ngờ cuối cùng của Ellen đã hoàn toàn bị phá vỡ bởi bức tượng đá giống Eleris ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Một pháp sư kỳ lạ tự nhận mình là một con rồng... Chúng tôi bắt gặp một tác phẩm điêu khắc bằng đá giống như cô ấy trong một tòa lâu đài cực kỳ cổ kính chắc chắn ẩn chứa một số bí mật bất thường. Khi hai bằng chứng đó cuối cùng cũng ăn khớp với nhau, Ellen chỉ chậm rãi gật đầu như thể cô không còn nghi ngờ gì về lời nói của mình nữa.

“Đây... là nơi những con rồng đã sống.”

Ellen dường như đã hoàn toàn bị thuyết phục về sự tồn tại của những con rồng thần thoại đó.

Eleris...

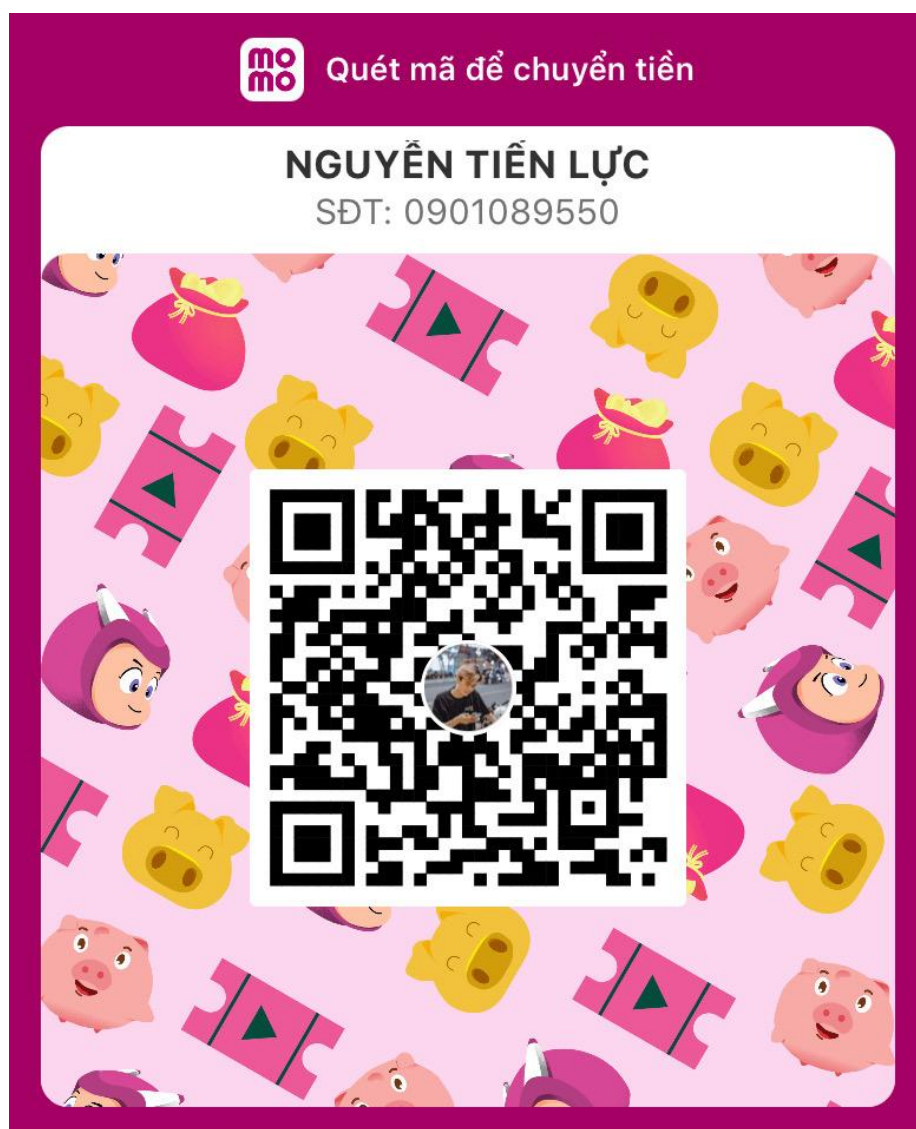
Lời nói dối nhỏ của cô đã hủy hoại Ellen...

Ellen sẽ sống cuộc sống của mình với niềm tin rằng cô ấy đã tìm thấy một nơi mà loài rồng từng cư trú!

Nếu ai đó nói với Ellen rằng không có sinh vật nào như rồng hay gì đó, cô ấy sẽ trả lời rằng họ đã sai vì chính cô ấy đã nhìn thấy chúng.

Đó là cách mọi thứ sẽ diễn ra!

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading